

Hvis vi fortsat vil opretholde TV 2 som reklamefinansieret, vil det være nødvendigt at give konkurrencevilkår, der svarer til et ekstremt kommercielt marked, som debatten om dette forslag lægger op til. Den debat hilser jeg velkommen.

Når regeringen imidlertid ikke kan gå ind for selve lovforslaget, skyldes det flere ting. Den væsentligste grund er, at den licensaftale, som den daværende regering og SF indgik i september 1993, indeholder et punkt, som forpligter aftaleparterne til senest i 1995, dvs. dette år, at indlede drøftelser om det fremtidige elektroniske medielandskab og herunder bl.a. »antallet af landsdækkende kanaler og deres finansiering« samt »TV 2's struktur«.

Disse drøftelser vil blive påbegyndt i den allernærmeste fremtid, og det vil derfor være forkert at foregribe resultatet ved allerede nu at ændre på enkelte væsentlige forudsætninger.

En anden grund til, at regeringen ikke kan medvirke til forslaget, er, at det jo kun er få år siden, V og K sammen med de nuværende regeringspartier blev enige om, at der skulle gælde de samme reklameregler for alle former for dansk reklame-tv. Jeg vil medgive, at dansk satellit-tv ikke spiller den store rolle lige nu, men for så vidt angår lokal-tv, er der jo netop igangsat en bred offentlig debat om de fremtidige vilkår baseret på Per Jauerts og Ole Prehns rapport her fra januar måned, og lad os nu trække vejret og afvente resultatet af debatterne, både debatten om Ole Prehn-rapporten og den kommende debat om medielandskabet, før vi træffer endelige politiske beslutninger med vidtrækkende konsekvenser.

Endelig har jeg lyst til at kommentere et enkelt punkt i lovforslaget. Så vidt jeg har forstået det, skal en afvisning af en reklame kunne ankes til Reklamenævnet; det kan jo så være godt nok. Forestiller forslagsstillerne sig virkelig, at den frihed til at sige nej til at bringe bestemte reklamer eller annoncer, som både tv og den trykte presse har i dag, skulle tilsidesættes for TV 2's vedkommende? Det vil regeringen i hvert fald under ingen omstændigheder være med til.

På denne baggrund må jeg på regeringens vegne afvise forslaget, men hilse debatten velkommen.

Søren Hansen (S):

De, som i sin tid forudsagde, at vi ved at sige ja til at lade TV 2 reklamefinansiere ville bringe os ind på en glidebane, viste sig at have ret.

Nu har de fleste glidebaner det jo med at være glatte. Det er denne glidebane også, og den er ikke bare glat, den er tilsyneladende også længere end de glidebaner, jeg brugte som barn.

VKZ's forslag går ud på, at vi skal tage endnu en tur på denne her glidebane. Det er jo hver gang begrundet – nogle vil oven i købet mene velbegrundet – og denne gang hedder begrundelsen, at vi må sikre, at TV 2 kan klare sig i konkurrencen med udenlandske tv-stationer, herunder TV 3's, indsats på området.

Her er tale om et TV 3, som sender, påstås det i hvert fald, fra en adresse i England specifikt til det danske område, og det gør man så uden at respektere de regler, som den nation, hvortil man sender sine programmer, har opstillet for sine reklamer.

I den situation er der naturligvis flere veje at gå. Man kan give op og sige: Jamen så må vi altså give efter og sige: Godt, så kan I på TV 2 gøre, som man kan på det internationale område, som TV 3 gør. Det er naturligvis den hurtigste vej. Det er også den nemmeste vej; den er der ikke så mange ben i. Og det er altså den vej, man åbenbart har valgt at gå. En anden vej ville være at prøve at få de regler, som er flertal her i huset har sat for reklamer, respekteret også af stationer, som sender til os udefra.

Som sagt, VKZ' vej er den nemmeste, det erkender jeg; men er det også den bedste?

Jeg henviser til den dom, som er faldet for nogen tid siden om en tv-sender i Luxembourg, der sendte specifikt til Holland. Her fik man dom for, at den pågældende sender måtte respektere ikke bare EU's reklamebetingelser, men også Hollands reklamebetingelser.

EU's direktiv om reklamer i tv kræver mig bekendt ikke, at f.eks. TV 3 respekterer de danske regler; men kunne vi ikke prøve? Det er altså det, der skal være humlen i mit forslag her: Kunne vi ikke prøve at få indført en regel om, at man skal respektere det pågældende lands regler, hvis man sender til et specifikt landområde, som der er tale om her?

Så meget desto mere, som vi jo, når det drejer sig om EU's kulturpolitik, har fået knæsat det princip, at kulturpolitikken er et nationalt anliggende.

Sådan burde det være, og det synes jeg der kan være grund til at gøre et forsøg på at nå. EU er jo også blevet ændret. Der er kommet et par nye lande med i EU. Situationen er ændret, og vi har fået dommen i Luxembourg. Jeg synes i hvert fald, at man skal prøve ad den vej, som, det erkender jeg, er lidt mere besværlig, men som måske slet ikke er så tosset endda.